

[Simonsen.]

lig situation, når der erklæres konkurs, men må samtidig føje til, at for de mennesker i små virksomheder, som kommer i den samme situation, og for de mennesker, der har virksomhederne, har vi endnu ikke formået at finde en løsning. Den skal ikke findes ved denne lejlighed, men vi håber, at der henad vejen vil blive mulighed for at finde en løsning også på dette område.

Robert Christensen: På mit partis vegne vil jeg gerne have lov til at udtrykke glæde over, at vi nu er ved at nå til vejs ende med denne lovgivning. Det er jo helt urimeligt, at lønmodtagere, der har præsteret et stykke arbejde, lønmodtagere, der måske oven i købet har fået tvangsanstillet arbejde hos denne arbejdsgiver, ved en konkurs eller anden form for betalingsstandsning kan risikere ikke at få deres løn eller i bedste fald må vente meget længe på et konkursbos opgørelse. Derfor er vi glade for, at vi nu er ved at få gennemført dette lovforslag.

Under udvalgsarbejdet har vi haft en del diskussioner om, hvorvidt offentlige arbejdsgivere, hvor konkurs jo er udelukket, også skulle være med til solidarisk at dække eventuelle udgifter ved loven. I venstre har vi den opfattelse, at afgrænsningen her vil blive næsten umulig, da det ikke kun er hos offentlige arbejdsgivere, konkurs er udelukket, men også hos en hel del andre arbejdsgivere. Jeg kunne f. eks. nævne andelsselskaber med solidarisk ansvar, og man kan vel egentlig sige, at i en meget stor del af danske erhvervsvirksomheder er konkurs vel reelt udelukket. Derfor mener vi, det er rigtigt, at alle skal være med.

Så har vi haft en del diskussioner og undersøgelser under udvalgsarbejdet for at finde ud af, hvor stor restudgiften egentlig bliver, når garantifonden går ind i lønmodtagerens krav over for konkursboet; løn er jo en privilegeret fordring efter konkursloven. Det har ikke været muligt at få helt eksakte tal for dette eventuelle restbeløb, men de oplysninger, vi har fået, tyder på, at det bliver meget små beløb, der bliver tilbage, når konkursboet er gjort op og de privilegerede fordringer er kommet til udbetaling. Det er grunden til, at vi finder det rigtigt at stille vore ændringsforslag.

Jeg vil gerne sige, at inden vi besluttede

at stille disse ændringsforslag, har vi i udvalget meget nøje interesseret os for § 3 i lovforslaget — det er den paragraf, der omhandler de personer, der er dækket af garantifonden — for at være helt sikker på, at vore ændringsforslag ikke skulle komme til at virke som en sovepude for de mennesker i en virksomhed, der skal træffe beslutningen om en konkurs eller anden form for betalingsstandsning. De bør ikke selv være dækket ind, så der kan være fristelse til at sige: vi kører bare videre, hvad gør det, vi er jo dækket af statskassen. Men når vi ser i § 3, at summen er begrænset til 25.000 kr., må vi vistnok sige, at der ikke er nogen fristelse til at køre en virksomhed længere ud, end overvejelserne antyder, fordi de personer, der træffer beslutningen, ikke selv er dækket ind.

Vi har jo i årenes løb lagt mange byrder på erhvervslivets udøvere, og jeg indrømmer, at i mange tilfælde har det været nødvendigt at gøre det. Kildeskat, moms, ATP m. m. har jo ikke kunnet gennemføres, uden at vi har måttet pålægge arbejdsgiverne, altså erhvervsudøverne, disse byrder. Nu kan man godt sige, at dette ikke er nogen byrde, man lægger på dem, men det er det jo alligevel, og da vi så, hvor lille et restbeløb der kan blive tale om — indrømmet, der kan måske komme et år, hvor det bliver større — så har vi ikke ment det rimeligt at belaste erhvervslivet med et ekstra administrationsarbejde, for det er det jo trods alt, men har derimod sagt, at staten må dække det restbeløb, der bliver efter konkursopgørelserne. Jeg synes, det er erhvervsvenligt at sige det, og det er vel også sådan, at i en hel del tilfælde skyldes disse konkurser ikke let-sindige dispositioner i erhvervslivet, de kan også skyldes de strukturændringer, der sker i samfundet. Der kan være virksomheder, der kommer i klemme på grund af en strukturændring, og nu er der også fra denne talerstol tit sagt, f. eks. i forbindelse med egensudviklingslove m. m., at staten må løbe en risiko. Jeg mener, at her er et område, hvor den risiko, staten påtager sig, er uendelig lille i forhold til den lettelse, vi giver erhvervsudøverne. Det er baggrunden for, at vi stiller vore ændringsforslag nr. 4, 6 og 8. Vi håber, at de vil kunne vedtages.

Om de andre ændringsforslag skal jeg sige, at ændringsforslag nr. 1 jo tjener til en